

Janikovszky Éva: Ha én felnőtt volnék

Minden gyerek tudja, még a legkisebb is, hogy rossznak lenni sokkal mulatságosabb, mint jónak lenni.

Folyton jónak lenni iszonyúan unalmas és amellettt fárasztó is.

Ha sokáig ülsz mozdulatlanul egy széken, elzsibbad a lábad.

Ha késsel, villával igyekszel enni, kirepül a hús a tányérodéból.

Ha egészen tisztára mosod a kezed, a többiek már rég asztalhoz ültek, mire elkészülsz.

A felnőttek folyton csak azt mondják:

- Legyél jó !

Meg azt, hogy:

- Ne legyél rossz !

Meg azt, hogy:

- Fogadj szót !

Meg azt, hogy:

- Viselkedj rendesen !

Könnyű azt mondani. Mert hiába mondják azt a felnőttek, hogy addig örülj, amíg gyerek vagy, minden gyerek tudja, még a legkisebb is, hogy felnőttnek lenni sokkal jobb.

A felnőtt azt a ruhát veszi fel, amelyik eszébe jut.

Ha tűzoltó szirénát hall, nyugodtan kihajolhat az ablakon.

Akármennyire kimelegedett, mindig ihat vizet.

Olyan halkán köszönhet, ahogy csak akar.

És nem kell akkor lefeküdni, amikor a legérdekesebb a tévé.

De ez még nem minden!

A felnőtt azt csinál, amit akar, a gyerekeknek pedig azt kell csinálnia, amit a felnőtt akar.

A felnőtt folyton rászól a gyerekekre:

- Vedd fel a pulóvered!

- Mosd meg a kezed!

- Ne rágd a körmöd!

- A lábad elé nézz!

- Rakd el a játékaidat!

És ha a gyerek nem fogad szót, akkor az következik, hogy:

- Hányszor mondjam, hogy mosd meg a kezed, így nem lehet asztalhoz ülni !

- Hányszor mondjam, hogy vedd fel a pulóvered, meg akarsz fázni ?

- Hányszor mondjam, hogy a lábad elé nézz, mert orra fogsz esni !

- Hányszor mondjam, hogy ne rágd a körmöd, még nézni is rossz!

- Hányszor mondjam, hogy rakd el a játékaidat, mindig én rakodjak utánad ?

És ha a gyerek még mindig nem fogad szót, akkor következik hogy:

- MONDD, ÉDES FIACSKÁM, HÁNYSZOR MONDJAM MÉG, HOGY:

- Vedd fel a pulóvered!
- Mosd meg a kezed!
- Ne rágd a körmöd!
- A lábad elé nézz!
- Rakd el a játékaidat!

HÁNYSZOR MONDJAM? HÁNYSZOR MONDJAM? HÁNYSZOR MONDJAM?

És a felnőttek ezt olyan sokszor tudják mondani, hogy a végén a gyerek mégiscsak szót fogad,
és megmossa a kezét,
és felveszi a pulóverét,
és a lába elé néz,
és nem rágja körmét,
és elrakja a játékaikat,
és akkor a felnőtt végre boldog.

Van olyan felnőtt, aki úgy boldog, hogy mosolyog, és azt mondja:

- Látod, fiacskám, tudsz te jó is lenni!

De van olyan felnőtt is, amelyik akkor is csak a fejét csóválja, amikor végre boldog, és azt mondja:

- Mondd, fiacskám, nem tudtál volna mindjárt szót fogadni?

Nem tudom, miért van az, hogy a felnőtt csak akkor igazán boldog, ha a gyerek jól viseli magát. Mi öröm van abban?

Én egészen másmilyen felnőtt volnék, és annyi mindennek örülnék.

Először is annak örülnék, hogy azt csinálhatom, amit akarok.

Ha én felnőtt volnék, akkor sosem ülnék a széken, hanem mindig térdelnék.

Fehér kesztyűs kezem végighúznám minden vaskerítésen.

A fogmosó pohárban csíráztatnám a datolyamagot.

Megennék egy-egy nagy tábla csokit minden ebéd előtt.

És valószínűleg kézzel fognám a legyeket.

Persze csak akkor, ha addig megtanulnék legyet fogni.

Ha én felnőtt volnék, akkor örökké tornacipőben járnék.

A leves után mindig meginnék két pohár vizet.

Hátrafelé mennék az utcán.

Minden kóbor macskát megsimogatnék.

És valószínűleg nagyon éleseket füttyentenék, hogy mindenki megijedjen és odanézzon.

Persze csak akkor, ha addig megtanulnék két ujjammal a számban füttyenteni.

Ha én felnőtt volnék, akkor vendégségben mindig kalimpálnék a lábammal a széken.

Sose fújnám ki az orrom, csak szipognék.

Sose törölném meg az ajtó előtt a sáros lábam.

Tartanék otthon egy igazi zsiráfot, aki az ágyam előtt aludna.

És valószínűleg minden kertés ház kapuján becsöngetnék.

Persze csak akkor, ha már nem félnék a harapós kutyáktól.

Ha én felnőtt volnék, megnősülnék, és olyan lányt vennék feleségül, aki sikít

ugyan, ha meglát egy levelibékát, de nem mondja rá, hogy undorító, és pfuj.
Aki olyan szappanbuborékot tud fújni, ami sose pattan el.

Aki megijed, de nem haragszik, ha egy papírzacskót durrantok el a füle mellett.

És erősen rá tudja kötni a zsineget a sárkányomra.

Én meg a lány, akit feleségül vennék, annyit mászkálnánk négykézláb a padlón, amennyit jólesik, és közben olyan hangosan fújnánk a papírtrombitát, ahogy csak tudjuk.

Mi ketten lennénk a felnőttek, és így senki se szólhatna ránk, hogy hagyjuk abba, mert megőrül.

Ha én felnőtt volnék, megnősülnék, és olyan lakásban laknék, ahol labdázhatok a szobában, tölgyfát nevelhetek cserépben, aranyhalat tarthatok fürdőkádban, és soha semmit nem kell kidobni, mert mindennek akad hely, amit hazahozok,

akár lehullott vadgesztenye,

akár rozsdás vasszög,

akár összecsomózott spárga,

akár eldobott villamosjegy,

akár beteg sündisznócska.

A házban, ahol laknánk, csupa olyan néni és bácsi lenne a szomszédunk, aki megengedi, hogy megfogjuk a kanárimadarát, megkínál bennünket a frissen sült sütemény szélével, elküld minket a boltba bevásárolni, és nekünk adja a színes cédulát, és mosolyogva bíztat minket, ha focizunk az ablaka alatt.

Ha én felnőtt volnék és megnősülnék, sok gyerekem lenne, mert szeretek olyan játékokat játszani, amihez sok gyerek kell.

A sok gyereknek én lennék a papája, és a lány akit feleségül veszek, a mamája.

Én meg a lány, akit feleségül veszek, meg a gyerekek egész nap csak játszanánk. Fogócskát, bújócskát, szembekötősdit.

És amikor még több gyerekünk lesz, akkor futóversenyt, ugróversenyt, dobóversenyt, és rollerversenyt is rendezünk.

Mindig én fogok nyerni, és akkor a gyerekek büszkék lehetnek az apukájukra.

A mi gyerekeink sose árulkodnának,

sose verekednének,

sose sírnának,

és sose akarnák elvenni a mi játékainkat,

mert én nem szeretem az árulkodós, verekedős, síró gyerekeket, akik mindig el akarják venni a más játékát.

A mi gyerekeink mindig annyit rosszkodhatnak majd, mint én meg a lány, akit feleségül veszek, de nem többet mert az nem igazság.

Vendégségben mindnyájan egyformán fogunk kalimpálni a lábunkkal a széken, ebéd előtt elosztjuk majd egymás közt a nagy tábla csokit, valamennyien hátrafelé megyünk az utcán, és mindegyikünk megsimogathatja a kóbor macskát, persze csak szép sorban, egymás után.

<http://csikianyak.ma/sajat/bongeszozatek/>

Tavasszal minden gyerek egyforma léggömböt kapna, csak az enyém lenne kicsit nagyobb, mert én vagyok az apukájuk.

Nyáron minden gyereknek egyforma nagy fagylaltot vennék, csak magamnak vennék kicsit többet, mert én vagyok az apukájuk.

Ősszel minden gyerek beleléphetne a pocsolyába, de én lépnék bele a legmélyebbe, mert én vagyok az apukájuk.

Télen minden gyerek felmászhathatna a hóbuckára, de én másznék fel a legmagasabbra, mert én vagyok az apukájuk.

Ez így igazság, mert ha

ők kapják a nagyobb léggömböt.

ők kapják a több fagylaltot,

ők léphetnek a mélyebb pocsolyába,

ők mászhatnak a magasabb hóbuckára,

akkor mi öröm van abból, hogy felnőtt vagyok ?

Csak lennék már felnőtt!

De most még kicsi vagyok, és ahhoz hogy nagy legyek, még sokat kell nőnöm.

És addig amíg nem nővök sokat, szót kell fogadnom,

és kezet kell mosnom,

és fel kell vennem a pulóverem,

és a lábam elé kell néznom,

és nem szabad a körmöm rágnom,

és el kell raknom a játékaimat.

A többiről nem is beszélve, mert még nagyon sok minden van.

Ha majd felnőtt leszek, akkor

maszatos kézzel ülök asztalhoz,

és mindig rövid ujjú trikóban járok,

és nem nézek a lábam elé, inkább orra esek,

és tövig rágom minden körmömet,

és szerteszét dobálom a játékaimat.

A többiről nem is beszélve, mert még nagyon sok minden van.

Jaj, de jó lesz, ha már felnőtt leszek!

Csak egyet nem értek.

Az én apukám és anyukám már felnőtt.

Miért mossa meg mégis a kezét,

miért veszi fel mégis a pulóverét,

miért néz mégis a lába elé,

miért nem rágja mégsem a körmét,

miért rakja el mégis rendben a holmiját ?

Meg fogom kérdezni tőlük egyszer.

(Forrás:

<http://tanitoikincseim.lapunk.hu/?modul=oldal&tartalom=1203797>

Janikovszky Éva: *Ha én felnőtt volnék*. Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó, Budapest, 1975.)

<http://csikianyak.ma/sajat/bongeszo-jatek/>